

Sesijas dokuments

A8-0031/2016

22.2.2016

ZIŅOJUMS

par Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgadu — nodarbinātības un sociālie aspekti 2016. gada izaugsmes pētījumā (2015/2330(INI))

Nodarbinātības un sociālo lietu komiteja

Referente: *Sofia Ribeiro*

SATURA RĀDĪTĀJS

	Lpp.
EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS	3
ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS	23
ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAUSTA	24

EIROPAS PARLAMENTA REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

**par Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgadu — nodarbinātības un sociālie aspekti 2016. gada izaugsmes pētījumā
(2015/2330(INI))**

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā LES 5. pantu un Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 9. pantu,
- ņemot vērā LESD 145., 148., 152. pantu un 153. panta 5. punktu,
- ņemot vērā LESD 174. pantu;
- ņemot vērā LESD 349. pantu, kurā ir definēts tālāko reģionu īpašais statuss,
- ņemot vērā Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīvu 1999/70/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatlīgumu par darbu uz noteiktu laiku,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu un jo īpaši tās IV sadaļu (Solidaritāte),
- ņemot vērā ANO Konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām,
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 26. novembra paziņojumu „Gada izaugsmes pētījums par 2016. gadu. Atvērto ekonomiku stiprināšana un konverģences sekmēšana” (COM(2015)0690),
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 26. novembra ziņojumu „2016. gada brīdināšanas mehānisma ziņojums” (COM(2014)0691),
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 26. novembra ieteikumu Padomes ieteikumam par eurozonas ekonomikas politiku (COM(2015)0692),
- ņemot vērā Komisijas un Padomes vienotā nodarbinātības ziņojuma projektu, kas pievienots Komisijas paziņojumam par 2016. gada izaugsmes pētījumu (COM(2015)0700),
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 21. oktobra paziņojumu par pasākumiem ekonomiskās un monetārās savienības izveides pabeigšanai (COM(2015)0600),
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 2. marta priekšlikumu Padomes lēmumam par dalībvalstu nodarbinātības politikas pamatnostādņem (COM(2015)0098) un Parlamenta 2015. gada 8. jūlija normatīvo rezolūciju par šo priekšlikumu¹,
- ņemot vērā Komisijas 2015. gada 13. janvāra paziņojumu „Elastīguma vislabākā izmantošana saskaņā ar Stabilitātes un izaugsmes pakta esošajiem noteikumiem” (COM(2015)0012),

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0261.

- ņemot vērā Komisijas 2014. gada 26. novembra paziņojumu „Investīciju plāns Eiropai” (COM(2014)0903),
- ņemot vērā Komisijas 2014. gada 4. aprīļa paziņojumu par rezultatīvām, piekļūstamām un noturīgām veselības aizsardzības sistēmām (COM(2014)0215),
- ņemot vērā Komisijas 2013. gada 2. oktobra paziņojumu par ekonomikas un monetārās savienības sociālās dimensijas pastiprināšanu (COM(2013)0690),
- ņemot vērā Komisijas 2013. gada 20. februāra paziņojumu „Sociālie ieguldījumi izaugsmei un kohēzijai, tostarp Eiropas Sociālā fonda īstenošana 2014.–2020. gadā” (COM(2013)0083),
- ņemot vērā Komisijas 2013. gada 20. februāra ieteikumu „Ieguldījums bērnos: nabadzības apburtā loka pārraušana” (C(2013)0778),
- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 18. aprīļa paziņojumu „Virzoties uz ekonomikas atlabšanu ar daudzām jaunām darba vietām” (COM(2012)0173),
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 20. decembra paziņojumu „Jaunatnes iespēju iniciatīva” (COM(2011)0933),
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 16. decembra paziņojumu „Eiropas platforma cīņai pret nabadzību un sociālo atstumtību: Eiropas pamatprogramma sociālai un teritoriālai kohēzijai” (COM(2010)0758) un Parlamenta 2011. gada 15. novembra rezolūciju par šo paziņojumu¹,
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 3. marta paziņojumu „Eiropa 2020: Stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei” (COM(2010)2020),
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu „Sieviešu un vīriešu līdztiesības stratēģija 2010.–2015.” un ar to saistīto dokumentu „Stratēģiskā iesaiste dzimumu līdztiesības jomā 2016.–2019. gadam”, kas īpaši attiecas uz sieviešu nodarbinātību un ekonomisko neatkarību,
- ņemot vērā Komisijas 2008. gada 3. oktobra Ieteikumu 2008/867/EK par tādu cilvēku aktīvu integrāciju, kuri ir atstumti no darba tirgus,
- ņemot vērā piecu priekšsēdētāju 2015. gada 22. jūnija ziņojumu „Eiropas ekonomiskās un monetārās savienības izveides pabeigšana”,
- ņemot vērā Padomes secinājumus "Veicināt sociālo ekonomiku — vienu no svarīgākajiem ekonomikas un sociālās attīstības virzītājspēkiem Eiropā" (13414/15 SOC 614 EMPL 404),
- ņemot vērā Sociālās aizsardzības komitejas 2014. gada ziņojumu „Atbilstoša sociālā aizsardzība ilgtermiņa aprūpes vajadzībām novecojošā sabiedrībā”,

¹ OV C 153E, 31.5.2013., 57. lpp.

- ņemot vērā Parlamenta 2015. gada 24. novembra rezolūciju par nevienlīdzības samazināšanu, īpašu uzmanību pievēršot bērnu nabadzības problēmai¹,
- ņemot vērā Parlamenta 2015. gada 28. oktobra rezolūciju par kohēzijas politiku un stratēģijas „Eiropa 2020” pārskatīšanu²,
- ņemot vērā jautājumu Padomei, uz kuru jāatbild mutiski (O-000121/2015 – B8-1102/2015), un ar to saistīto 2015. gada 29. oktobra rezolūciju par Padomes ieteikumu par ilgtermiņa bezdarbnieku integrāciju darba tirgū³,
- ņemot vērā Parlamenta 2015. gada 10. septembra rezolūciju par sociālo uzņēmējdarbību un sociālo inovāciju cīņā pret bezdarbu⁴,
- ņemot vērā 2015. gada 8. jūlija normatīvo rezolūciju par priekšlikumu Padomes lēmumam par dalībvalstu nodarbinātības politikas pamatnostādņem⁵,
- ņemot vērā Parlamenta 2015. gada 11. marta rezolūciju par Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgadu — nodarbinātības un sociālie aspekti 2015. gada izaugsmes pētījumā⁶,
- ņemot vērā Parlamenta 2014. gada 25. novembra rezolūciju par stratēģijas „Eiropa 2020” ar nodarbinātību un sociālo jomu saistītiem aspektiem⁷,
- ņemot vērā Parlamenta 2014. gada 17. jūlija rezolūciju par jauniešu nodarbinātību⁸,
- ņemot vērā Parlamenta 2014. gada 15. aprīļa rezolūciju par veidiem, kādos Eiropas Savienība var palīdzēt veidot labvēlīgu vidi uzņēmumiem, uzņēmējdarbībai un jaunu uzņēmumu veidošanai, lai radītu darbvietas⁹,
- ņemot vērā Parlamenta 2014. gada 16. janvāra rezolūciju par ES stratēģiju attiecībā uz bezpajumtniekiem¹⁰,
- ņemot vērā Parlamenta 2009. gada 19. februāra rezolūciju par sociālo ekonomiku¹¹,
- ņemot vērā Parlamenta 2016. gada 2. februāra normatīvo rezolūciju par priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes lēmumam par Eiropas platformas izveidi sadarbības uzlabošanai nedeklarēta darba novēršanā un atturēšanā no tā¹²,
- ņemot vērā ANO Personu ar invaliditāti tiesību komitejas noslēguma apsvērumus par

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0401.

² Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0384.

³ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0389.

⁴ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0320.

⁵ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0261.

⁶ Pieņemtie teksti, P8_TA(2015)0068.

⁷ Pieņemtie teksti, P8_TA(2014)0060.

⁸ Pieņemtie teksti, P8_TA(2014)0010.

⁹ Pieņemtie teksti, P7_TA(2014)0394.

¹⁰ Pieņemtie teksti, P7_TA(2014)0043.

¹¹ Pieņemtie teksti, P6_TA(2009)0062.

¹² Pieņemtie teksti, P8_TA(2016)0033.

- Eiropas Savienības sākotnējo pārskatu (2015. gada septembris),
- ņemot vērā Eiropas Revīzijas palātas Īpašo ziņojumu Nr. 3/2015 „ES garantija jauniešiem: sperti pirmie soļi, bet gaidāmi īstenošanas riski”¹,
 - ņemot vērā Eirostata 2015. gada aprīļa publikāciju par bezdarbu Eiropas Savienības reģionos,
 - ņemot vērā ceturkšņa pārskatu par nodarbinātību un sociālo stāvokli Eiropā (2015. gada marts)²,
 - ņemot vērā ESAO 2014. gada 9. decembra darba dokumentu „Tendences ienākumu nevienlīdzībā un tās ietekme uz ekonomikas izaugsmi”,
 - ņemot vērā Eiropas darba apstākļu apsekojuma 5. un 6. izdevumu (2010. un 2015. gads)³,
 - ņemot vērā *Eurofound* 2016. gada 16. februāra ziņojumu par sociālo partneru lomu Eiropas pusgada procesā;
 - ņemot vērā *Eurofound* 2014. gada 17. jūnija ziņojumu „Krīzes radītās izmaiņas darba samaksas noteikšanas mehānismos un ES jaunais ekonomikas pārvaldības režīms”,
 - ņemot vērā debates ar dalībvalstu parlamentu pārstāvjiem par 2016. gada Eiropas pusgada prioritātēm,
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumu (A8-0031/2016),
- A. tā kā bezdarba līmenis kopš 2013. gada otrā pusgada palēnām samazinās, tomēr ne pietiekami būtiskā apmērā, lai novērstu bezdarbu un nabadzību, kaut gan ir īstenotas dažas labvēlīgas makroekonomiskās politikas nostādnes un strukturālās reformas; tā kā bezdarba līmenis daudzās dalībvalstīs joprojām ir pārāk augsts un patlaban Eiropā skar 9,9 % ekonomiski aktīvo iedzīvotāju, t. i., 23 miljonus cilvēku, no kuriem aptuveni puse ir ilgstoši bezdarbnieki, un vairāk nekā 10 % cilvēku eurozonas valstīs, un visi šie rādītāji joprojām pārsniedz 2008. gada rādītājus; tā kā šie dati skaidri parāda, ka ir svarīgi ņemt vērā mikroekonomikas īpašos apstākļus un ka ir jāturpina sociāli taisnīgas strukturālās reformas, kuru sociālā ietekme būtu jāizvērtē, pirms tās stājas spēkā;
- B. tā kā ekonomikas atlabšana tagad notiek jau trešo gadu un izaugsmes prognoze 2016. gadā 28 dalībvalstu ES ir 2 % un eurozonā — 1,8 %, taču dalībvalstīs tā joprojām ir nevienmērīga gan individuālā, gan savstarpējā līmenī, un to daļēji veicina tādi pārejoši faktori kā, piemēram, enerģijas cenu kritums, kas veicina pirkjspēju, gadījumos, kad tas ietekmē reālo ekonomiku; tādēļ ir skaidrs, ka ES varētu vēl vairāk veicināt ekonomisko un sociālo atlabšanu, lai padarītu to ilgtspējīgāku vidējā termiņā, jo

¹ http://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_03/SR15_03_EN.pdf.

² [http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=89\(Id=en#wsId=2193&furtherNews=yes\)](http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=89(Id=en#wsId=2193&furtherNews=yes)).

³ <http://www.eurofound.europa.eu/european-working-conditions-surveys-ewcs>.

īpaši pasaules ekonomikas patlaban neskaidrajā situācijā;

tā kā fiskālā konsolidācija 28 dalībvalstu ES uzlabojas, vispārējam budžeta deficītam samazinoties no 4,5 % 2011. gadā līdz 2,5 % 2015. gadā;

- D. tā kā Eiropas Komisija ir norādījusi¹, ka atšķirības nodarbinātības un sociālajā ziņā dalībvalstīs joprojām pastāv gan individuālā, gan savstarpējā līmenī un ka sociālā attīstība vēl arvien liecina par turpmāku atšķirību veidošanos visā ES, un tas traucē izaugsmei, nodarbinātībai un kohēzijai; tā kā sabiedrībām, kurām raksturīga augsta līmeņa vienlīdzība un investīcijas cilvēkos, ir labāki izaugsmes un nodarbinātības elastīguma rādītāji;
- E. tā kā jauniešu bezdarba līmenis ES ir 22,6 %, un 2014. gadā 12,3 % jauniešu nebija iesaistīti ne darba tirgū, ne izglītībā, ne apmācībā (*NEET*), un līdz ar to pastāv risks, ka šī grupa varētu tikt atstumta no darba tirgus un tādējādi būtu zaudētas prasmes un cilvēkkapitāls; tā kā tas mazina individuālo neatkarību un apdraud sociālo integrāciju; tā kā par jauniešu bezdarba novēršanu galvenokārt ir atbildīgas dalībvalstis, kuras izstrādā un īsteno darba tirgus tiesisko regulējumu, izglītības un apmācības sistēmas un aktīvas darba tirgus politikas nostādnes;
- F. tā kā 2014. gadā nodarbinātības līmenis ES 28 dalībvalstīs pieauga par 0,8 %, bet eurozonā — par 0,4 %, un pastāv ievērojamas atšķirības starp dalībvalstu rādītājiem — piecās valstīs laikā no 2009. līdz 2014. gadam nodarbinātības līmenis ir samazinājies par vismaz pieciem procentpunktiem; tā kā 2014. gadā pašnodarbināto skaits pieauga aptuveni tādā pašā mērā kā nodarbinātības rādītāji un no 2013. gada vispārējās nodarbinātības pieaugumu pārsvarā noteica pagaidu līgumu skaita pieaugums, lai gan šie rādītāji dalībvalstīs ir atšķirīgi; tā kā bezdarba līmenis un tā sociālās sekas Eiropas valstīs atšķiras; tā kā daudzi jaunieši, cenšoties izvairīties bezdarba, vai nu uzsāk papildu pēcdiploma studijas, vai arī pamet savu piederības valsti, lai meklētu darbu citās dalībvalstīs; tā kā abi šie gadījumi nav atspoguļoti valsts statistikā par jauniešu bezdarbu;
- G. tā kā sieviešu nodarbinātības līmenis (63,5 % 2015. gada maijā) ir ievērojami zemāks par stratēģijas „Eiropa 2020” pamatmērķi (75 %) un sieviešu nepilna laika nodarbinātības līmenis joprojām ir augsts (32,2 %), salīdzinot ar 8,8 % vīriešiem, pat ja tiek ņemta vērā individuāla brīva izvēle un vajadzības; tā kā, veicinot sieviešu līdzdalību darba tirgū, varētu palīdzēt samazināt šīs atšķirības un risināt problēmas, kas saistītas ar nabadzības un sociālās atstumtības risku sievietēm;
- H. tā kā sakarā ar bezdarbu cilvēkkapitāla zudums ir milzīgs un jauniešu bezdarba kopējās izmaksas tiek lēstas EUR 153 miljardu apmērā gadā²; tā kā bezdarbam, jauniešu bezdarbam un ilgstošam bezdarbam ir sekas ne vien finanšu un sociālajā jomā, bet tas arī negatīvi ietekmē sociālo konvergenci un galu galā kavē ilgtspējīgu ekonomikas izaugsmi;
- I. tā kā aptuveni 5 % darbaspēka 28 dalībvalstu ES 2014. gadā bija bez darba ilgāk nekā

¹ Vienotais nodarbinātības ziņojums, 2016. gads, 2. lpp.

² http://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_03/SR15_03_EN.pdf.

vienu gadu un 3,1 % darbaspēka — ilgāk nekā divus gadus; tā kā tikai puse no darba ņēmējiem vecumā no 55 līdz 65 gadiem ir nodarbināti un ilgstošs bezdarbs ir īpaši izplatīts gados jaunāku un gados vecāku darba ņēmēju grupās; tā kā ilgstoši bezdarbnieki, kuri meklē darbu, diemžēl ļoti bieži tiek diskriminēti; tā kā šāda prakse ir balstīta uz psiholoģiskiem aizspriedumiem, kas saistīti ar bezdarbu, un gados vecākus nenodarbinātus pretendētus darba devēji, iespējams, uzskata par mazāk kompetentiem un mazāk vēlamiem kandidātiem pieņemšanai darbā nekā nodarbinātas personas; tā kā darba devēju personāla daļu vadītāji būtu jāmača pārvarēt iespējamus aizspriedumus pret bezdarbniekiem un gados vecākiem darba ņēmējiem un koncentrēties uz viņu kvalifikāciju un pieredzi, nevis esošo nodarbinātības statusu;

- J. tā kā aptuveni 20 % ES iedzīvotāju ir tikai pamata digitālās prasmes un 40 % ES iedzīvotāju var uzskatīt par nepietiekami prasmīgiem digitālajā jomā; tā kā, neraugoties uz grūtībām, ar ko daudziem cilvēkiem, tostarp jauniešiem, jāsasaskaras, lai iekļūtu darba tirgū, ES ir aptuveni 2 miljoni vakanču, no kurām vismaz 900 000 ir digitālajā nozarē, un 39 % uzņēmumu joprojām ir grūti atrast darbiniekus ar vajadzīgajām prasmēm, lai gan pētījumi liecina, ka parasti darbiniekus ar vajadzīgajām prasmēm ir grūti atrast tiem uzņēmumiem, kas nevēlas piedāvāt ilgtermiņa līgumus; tā kā 2012. gadā katram trešajam Eiropas iedzīvotājam nebija ne pārāk augsta, nedz arī pārāk zema kvalifikācija viņu konkrētajai darbvietai; tā kā zems izglītības līmenis un izglītības neatbilstība darba tirgus vajadzībām ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc jaunieši nokļūst *NEET* situācijā, un tas negatīvi ietekmē izaugsmi; tā kā ir svarīgi konstatēt priekšlaicīgas mācību pārtraukšanas cēloņus un ieteikt dalībvalstīm nodrošināt izdevumus izglītībai tādā līmenī, lai būtu iespējams sasniegt stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus;
- K. tā kā nedeklarēts darbs liedz darbiniekiem sociālās un darba tiesības, veicina sociālo dempingu un nopietni ietekmē budžetu, jo tiek zaudēti nodokļu ieņēmumi un sociālā nodrošinājuma iemaksas, negatīvi ietekmē nodarbinātību, darba ražīgumu un kvalitāti, prasmju attīstību un mūžizglītību, kā arī mazina pensijas tiesību sistēmas efektivitāti un lietderību, cita starpā palielinot pensiju atšķirības, un dažās dalībvalstīs tas skar arī veselības aprūpes pieejamību; tā kā ir jāpieliek vairāk pūļu, lai nedeklarēts darbs kļūtu par deklarētu darbu;
- L. tā kā netipiski vai nestandarta nodarbinātības veidi paši par sevi nav uzskatāmi par nestabilām darba attiecībām, tomēr ir lielāka iespēja minētās attiecības konstatēt gadījumos, kad tiek slēgti šāda veida līgumi, lai gan tie ir neliela daļa no pašreizējām darba attiecībām¹; tā kā nedrošība ir vēl viens nestabilitātes elements un tas ietver darba nestabilitāti, ienākumu nepietiekamību, neaizsargātību pret atlaišanu un nenoteiktu nodarbinātības ilgumu; tā kā dažās dalībvalstīs šāda veida līgumu skaits ir satraucoši pieaudzis; tā kā valstu līmenī ir jāievieš efektīvs un iedarbīgs darba inspekciju mehānisms, lai nepieļautu šādu līgumu neatbilstošu izmantošanu; tā kā ir svarīgi veicināt kvalitatīvu nodarbinātību, kas nodrošina pienācīgus ienākumus un ekonomisko drošību ģimenēm;
- M. tā kā viens no pieciem stratēģijas „Eiropa 2020” mērķiem ir vismaz par 20 miljoniem samazināt to cilvēku skaitu, kurus apdraud nabadzība un sociālā atstumtība; tā kā gandrīz 123 miljoni iedzīvotāju ES ir šādā situācijā; tā kā 2013. gadā 28 dalībvalstu ES

¹ Pētījums par nestabilu nodarbinātību un sociālajām tiesībām (VT/2010/084), 164.–170. lpp.

nabadzības vai sociālās atstumtības riskam bija pakļauti 26,5 miljoni bērnu; tā kā nabadzības riskam pakļauto Eiropas iedzīvotāju skaits 2009.–2012. gadā pieauga, bet situācija tagad ir uzlabojusies, jo šādu personu skaits 2013. un 2014. gadā ir stabilizējies; tā kā bezpajumtnieku skaits ir pieaudzis daudzās ES dalībvalstīs; tā kā 2012. gadā 32,2 miljoni personu ar invaliditāti, kas vecākas par 16 gadiem, bija pakļauti nabadzības un sociālās atstumtības riskam; tā kā stratēģijas „Eiropa 2020” mērķi vēl nav sasniegti un tādēļ ir vajadzīga tūlītēja stratēģijas „Eiropa 2020” pārskatīšana;

- N. tā kā tiek prognozēts, ka ES līdz 2060. gadam 65 gadus vecu vai vecāku cilvēku īpatsvars salīdzinājumā ar 15–64 gadus vecu cilvēku grupu palielināsies no 27,8 % līdz 50,1 % un kopējais ekonomiski apgādājamo īpatsvara koeficients¹³ līdz nākamās desmitgades vidum stabilizēsies, pārsniedzot 120 %, un tad līdz 2060. gadam pieaugs, līdz būs pārsniedzis 140 %; tā kā šie faktori, kā arī citas demogrāfiskās pārmaiņas, piemēram, sabiedrības novecošana, augsts vai zems iedzīvotāju blīvums, norāda uz to, ka valsts iestādēm ir jāievieš visaptveroši un sociāli atbildīgi politikas virzieni, lai palielinātu dzimstības rādītājus, sekmētu augstus kvalitatīvas nodarbinātības rādītājus un veicinātu pietiekamību sociālā nodrošinājuma sistēmās, kā arī veicinātu aktīvas vecumdienas un ieviestu sociāli atbildīgas darba tirgus un pensionēšanās sistēmu reformas, un garantētu pirmā pensiju pīlāra pietiekamību un atbilstību īsā, vidējā un ilgā termiņā;
- O. tā kā ES joprojām ir būtiskas pensiju atšķirības starp dzimumiem — 40 %, un tas atspoguļo sieviešu un vīriešu atšķirīgo situāciju saistībā ar pilna un nepilna laika darbu, kā arī vīriešu un sieviešu darba samaksas atšķirību un īsāku nodarbinātības laiku sievietēm;
- P. tā kā aizvien lielākam skaitam apgādājamo vecu cilvēku ir un būs arvien lielāka ietekme uz veselības un ilgtermiņa aprūpes sistēmām un būs vajadzīgi gan formālas, gan neformālas aprūpes resursi; tā kā pašreizējās sociālā nodrošinājuma sistēmās nav pietiekami ņemta vērā to neformālo aprūpētāju situācija, kuri ir sabiedrībai ārkārtīgi nozīmīgs resurss;
- Q. tā kā daudzās dalībvalstīs valsts un privātpersonu parādu līmenis vēl aizvien ir ļoti augsts un tas mazina Eiropas ekonomikas spēku; tā kā zemas procentu likmes eurozonā var izmantot, lai palielinātu dalībvalstu iespējas rīkoties; tā kā ir nepieciešams rīkot padziļinātas diskusijas par to, kā rīkoties ar parādu Eiropas Savienībā;
- R. tā kā, ņemot vērā pašreizējās tendences, nākamajos 10 līdz 15 gados 90 % pasaules izaugsmes notiks ārpus ES; tāpēc uzskata, ka ir jāturpina attīstīt un veicināt patiesas izaugsmes un darbvietu radīšanas stratēģijas dalībvalstīs; tā kā ir būtiski īstenot inovatīvus rūpniecības un tirgus politikas virzienus, lai palielinātu gan ES iekšējo, gan globālo konkurētspēju un tādējādi palīdzētu nodrošināt ilgtspējīgas un sociāli iekļaujošas nodarbinātības iespējas;
- S. tā kā 20 % Eiropas Sociālā fonda izdevumu būtu jāizmanto tam, lai mazinātu nabadzību un sociālo atstumtību dalībvalstīs;
- T. tā kā Eiropas Stratēģisko investīciju fonds (ESIF) jau ir apstiprinājis 69 projektus 18 valstīs un parakstījis 56 darbības (ar kopējo šā fonda finansējumu aptuveni EUR 1,4 miljardi) un paredzams, ka šie pasākumi sekmēs investīcijas vairāk nekā

EUR 22 miljardu apjomā un iesaistīs aptuveni 71 000 MVU; tā kā ir jāpieliek vairāk pūļu, lai nodrošinātu, ka finansējums tiek paredzēts sociālajai infrastruktūrai, piemēram, bērnu aprūpei, lai izpildītu jau sen pieņemtās Barselonas saistības; tā kā pašreizējie projekti attiecas galvenokārt uz lielām infrastruktūras sistēmām, turpretī MVU un mikrouzņēmumiem parasti ir liegta iespēja saņemt šo fondu līdzekļus, lai arī minētajiem uzņēmumiem ir būtiska nozīme, jo tie ir Eiropas ekonomikas mugurkauls un kvalitatīvas nodarbinātības ģenerators;

- U. tā kā sociālās ekonomikas uzņēmumi aptver 2 miljonus uzņēmumu (10 % no ES kopējā uzņēmumu skaita), kuri nodarbina vairāk nekā 14 miljonus cilvēku jeb aptuveni 6,5 % no visiem darba ņēmējiem ES;
- V. tā kā tālākie reģioni saskaras ar lielām grūtībām savas īpašās specifikas dēļ, kas ierobežo to izaugsmes potenciālu; tā kā šajos reģionos bezdarba līmenis svārstās no 15 % līdz 32,4 %;
- W. tā kā 6,9 miljoni ES iedzīvotāju patlaban izmanto savas pamattiesības brīvi pārvietoties un tādējādi dzīvo un strādā kādā citā dalībvalstī; tā kā ir vairāk nekā 1,1 miljons pārrobežas vai pierobežas darba ņēmēju; tā kā cilvēku brīva pārvietošanās ir būtiska tam, lai veicinātu konvergenci starp Eiropas valstīm;
- X. tā kā bēgļu skaita pieaugums Eiropā nosaka to, ka nepieciešama dalībvalstu, reģionālo un vietējo iestāžu solidaritāte un saskaņotāki un vērienīgāki centieni veikt integrācijas pasākumus, piemēram, risinot tādus jautājumus kā sociālā palīdzība, saskaņā ar attiecīgajiem ES tiesību aktiem par patvēruma piešķiršanu, kā arī vidējā vai ilgtermiņā īstenojami pasākumi un stratēģijas bēgļu uzņemšanai un integrēšanai sabiedrībā,

Investīcijas cilvēkos

1. uzsver, ka investīcijas sociālajā attīstībā nav tikai veids, kā nodrošināt ilgtspējīgu un iekļaujošu ekonomikas attīstību un panākt konvergenci, bet arī mērķis pats par sevi; tāpēc uzsver kvalitatīvu nodarbinātības, nabadzības un nevienlīdzības rādītāju nozīmi; atzinīgi vērtē Komisijas aicinājumu investēt pakalpojumos, piemēram, mājokļu atbalsta, veselības aprūpes, bērnu aprūpes un rehabilitācijas pakalpojumos; uzsver, ka ekonomiskajai un sociālajai kohēzijai arī turpmāk ir jābūt visu ES politikas virzienu primārajam mērķim un ka vairāk centieni ir jāvelta visaptverošākai un objektīvākai vērtēšanai, pamatojoties uz dalībvalstu daudzveidību un īpašajām iezīmēm;
2. atzinīgi vērtē to, ka Komisijas gada izaugsmes pētījumā (GIP) ir uzsvērtā nepieciešamība lielāku uzmanību pievērst sociālajam taisnīgumam saistībā ar jaunajām valstu stabilitātes un reformu programmām, pievienojot trīs nodarbinātības rādītājus (ekonomiski aktīvo iedzīvotāju īpatsvars, jauniešu bezdarbs un ilgtermiņa bezdarbs) makroekonomikas nelīdzsvarotības novēršanas procedūras vajadzībām; mudina šiem rādītājiem piešķirt tādu pašu nozīmi, kā jau iepriekš izmantotajiem rādītājiem, lai ar to palīdzību attiecīgajās dalībvalstīs varētu veikt padziļinātu analīzi un nodrošināt to iekšējās nelīdzsvarotības turpmāku izvērtēšanu un pēc tam ierosināt un uzraudzīt atbilstošas ekonomiskās un sociālās reformas;
3. atzinīgi vērtē saistībā ar GIP veikto Komisijas darbību, sociālajam taisnīgumam atvēlot centrālo vietu Eiropas ekonomikas atveseļošanā; uzsver ES panākumus konverģences

- jomā, izveidojot EMS, un aicina Komisiju un dalībvalstis rīkoties, lai palielinātu sociālo konvergenci Savienībā; aicina Komisiju definēt un skaitliski izteikt savu sociālā taisnīguma jēdzienu, ņemot vērā gan nodarbinātības, gan sociālās politikas nostādnes, kas ir jāīsteno, izmantojot 2016. gada izaugsmes pētījumu un Eiropas pusgadu;
4. atgādina, ka kvalitatīva un iekļaujoša nodarbinātība ir svarīgs tāda sociālā taisnīguma pīlārs, kurš veicina cilvēka cieņas nodrošināšanu visiem; šajā sakarā uzskata, ka kvalitatīvu darbvietu radīšanai un izaugsmes veicināšanai ir jāatvēr centrālā vieta dalībvalstu un ES politikas nostādnēs — it īpaši tajās, kas attiecas uz jauniešiem un cilvēkiem, kas vecāki par 55 gadiem, — jo tās ir līdzeklis ilgtspējīgākas sociālās ekonomikas veidošanai ES; mudina dalībvalstis īstenot un pilnveidot politikas nostādnes jauniešu nodarbinātības jomā, pielāgojot tās darba tirgus faktiskajām vajadzībām;
 5. aicina Komisiju dalībvalstu līmenī veicināt tādus sadarbības veidus, kuros tiek iesaistītas valdības, uzņēmumi, tostarp sociālās ekonomikas uzņēmumi, izglītības iestādes un sociālie partneri, kura balstās uz paraugprakses apmaiņu un kuras mērķis ir labāk pielāgot dalībvalstu izglītības un apmācības sistēmas, lai novērstu prasmju neatbilstību, apmierinātu darba tirgus vajadzības un atbalstītu nodarbinātības pieejamību atvērtā darba tirgū visiem Eiropas iedzīvotājiem un tās saglabāšanu, it īpaši ar duālās apmācības palīdzību; mudina dalībvalstis sadarbībā ar sociālajiem partneriem rūpīgi izplānot un iepriekš izvērtēt visas strukturālās reformas savā izglītības sistēmā, lai nodrošinātu, ka izglītība iedzīvotājiem sniedz pienācīgos līdzekļus; aicina dalībvalstis savās izglītības un apmācības programmās iekļaut uzņēmējdarbības kultūru un sociālās ekonomikas principus; aicina Komisiju dalībvalstu līmenī veicināt tādu plašāku investīciju stratēģiju pilnam izglītības un apmācības ciklam, kura ietvertu visas mūžizglītības nozares, uz darbu balstītu apmācību un apmācību darba vietā, kā arī formālo un neformālo mācīšanos;
 6. atzīmē, ka centieni izglītības jomā galvenokārt ir vērsti uz jaunāko darbaspēka daļu, taču daudzās valstīs lielāka uzmanība būtu jāpievērš darbaspēka izglītošanai, tostarp pieaugušo izglītības un profesionālās apmācības iespējām; uzsver, ka nepietiekamas investīcijas izglītībā, it īpaši digitālo prasmju pilnveidošanā, apdraud Eiropas konkurētspēju un tās darbaspēka nodarbinātību; tādēļ mudina dalībvalstis piešķirt prioritāti plašai izglītībai digitālo prasmju jomā; aicina Komisiju dalībvalstu līmenī veicināt tādu plašāku investīciju stratēģiju pilnam izglītības un apmācības ciklam, kura ietvertu visas mūžizglītības nozares, uz darbu balstītu apmācību un apmācību darba vietā, kā arī formālo un neformālo mācīšanos, ņemot vērā nepieciešamību uzlabot pieaugušo apmācību, lai uz demogrāfiskajām pārmaiņām reaģētu tādā veidā, kas dalībvalstu izglītības un apmācības sistēmas ļauj labāk pielāgot darba tirgus vajadzībām; lai nodrošinātu šāda veida apmācības kvalitāti un pievilcīgumu, aicina dalībvalstis atbalstīt mācekļību un pilnībā izmantot mācekļiem pieejamo *Erasmus+* finansējumu;
 7. uzsver nepieciešamību investēt cilvēkos pēc iespēja agrākā dzīves cikla posmā, lai mazinātu nevienlīdzību un veicinātu sociālo integrāciju jau agrīnā vecumā; tādēļ prasa visās dalībvalstīs visiem bērniem nodrošināt piekļuvi kvalitatīviem un iekļaujošiem agrīnās pirmsskolas izglītības un aprūpes pakalpojumiem par pieņemamu cenu;

8. atgādina, cik liela nozīme ir prasmēm un kompetencei, kas iegūtas neformālās un ikdienējās mācīšanās ceļā, jo tās uzlabo jauniešu un to cilvēku nodarbināmību, kuri zināmu laiku pavadījuši ārpus darba tirgus, veicot aprūpes pienākumus; tādēļ uzsver, cik svarīgi ir izveidot sistēmu neformālās un ikdienējās mācīšanās ceļā un it īpaši, veicot brīvprātīgas darbības, iegūto zināšanu un pieredzes validācijai; uzskata, ka saskaņota sertifikācija un kvalifikācijas savstarpēja atzīšana palīdzēs mazināt plaisu starp prasmju trūkumu Eiropas darba tirgū un gados jauniem darba meklētājiem; uzstāj, ka ir jāīsteno mūžizglītības satvara pieeja, kuras mērķis ir panākt elastīgu izglītības modeli, kurā līdzās formālajai izglītībai tiek atzīta arī neformālā un ikdienējā mācīšanās, lai sekmētu taisnīgumu un sociālo kohēziju un nodrošinātu nodarbinātības iespējas neaizsargātākām grupām;
9. atzinīgi vērtē Komisijas priekšlikumu valsts, reģionālā un vietējā līmenī uzlabot garantijas jauniešiem darbību un uzsver šīs garantijas nozīmi pārejā no skolas uz darbu; tomēr pauž nožēlu, ka daudzās dalībvalstīs garantija jauniešiem nav tikusi efektīvi īstenota; uzsver, ka ir jānodrošina piemērotas sadarbības formas starp publiskajiem un privātajiem nodarbinātības dienestiem vietējā, valsts un Eiropas līmenī un sociālā atbalsta dienestiem — gan vispārējiem, gan individualizētiem atbalsta dienestiem; uzsver, ka ir jānodrošina, lai garantija jauniešiem būtu pieejama jauniem cilvēkiem, kas saskaras ar vairākiem atstumtības veidiem un galēju nabadzību; šajā sakarā aicina Komisiju apsvērt iespēju pārskatīt garantiju jauniešiem un tās finansēšanas instrumentus, tostarp jauniešu nodarbinātības iniciatīvu, ņemot vērā konkrētos mērķus; uzskata, ka Komisija var uzņemties lomu dalībvalstu uzmanības vēršanā uz nepieciešamību veikt pasākumus un atvieglot apmaiņu ar paraugpraksi par to, kā vislabāk apkarot jauniešu bezdarbu;
10. atzinīgi vērtē Komisijas iniciatīvu, kas paredz individualizētu pieeju ilgstošiem bezdarbniekiem, taču pauž bažas par vairāk nekā 12 miljonu ilgstošo bezdarbnieku smago stāvokli Eiropā; uzskata, ka šādas pieejas īstenošanai būs nepieciešami pastiprināti centieni cilvēkresursu ziņā, aicinot dalībniekus ar nepieciešamo izglītības līmeni būt gataviem sniegt norādījumus bezdarbniekiem par to, kā novērst iespējamus robus izglītībā vai apmācībā; prasa sniegt atbilstošu atbalstu darba meklētājiem, sniedzot viņiem integrētus pakalpojumus un nodrošinot kvalitatīvas izglītības un apmācības pieejamību, lai novērstu iespējamus robus izglītībā vai apmācībā; uzsver, ka profesionālajai pārkvalifikācijai ir nepieciešami atbilstoši finanšu līdzekļi, kas ir jānovirza visu vecumu bezdarbniekiem, un — lai aktīvas nodarbinātības politikas nostādnes būtu efektīvas, tajās ir jāiekļauj prasības valstu kompetentajām iestādēm un darba devējiem, kā arī ilgstošajiem bezdarbniekiem;
11. atgādina, ka ilgstošo bezdarbnieku integrācija ir izšķiroši svarīga viņu pašapziņai, labklājībai un turpmākajai attīstībai un ka tā ir ļoti būtisks faktors nabadzības un sociālās atstumtības apkarošanai un palīdzēs nodrošināt valstu sociālās drošības sistēmu ilgtspēju; uzskata, ka ir jāņem vērā šo iedzīvotāju sociālais stāvoklis un viņu vajadzības; tomēr uzsver, ka 2014. gadā nodarbinātu personu nabadzība skāra 12,7 % (salīdzinājumā ar 11 % 2009. gadā) darbspējas vecuma iedzīvotāju, kas liecina par to, ka ir nepieciešama pieeja, kura balstās uz integrētu aktīvu iekļaušanu un sociālajām investīcijām; aicina Komisiju iesaistīt dalībvalstis stratēģijās un pasākumos, lai mazinātu nabadzību un sociālo atstumtību atbilstoši stratēģijai „Eiropa 2020”; aicina Komisiju atbalstīt centienus radīt iekļaujošas mūžizglītības iespējas visu vecumu

strādājošajiem un darba meklētājiem un pēc iespējas drīzāk veikt pasākumus, lai uzlabotu ES finansējuma pieejamību un, ja iespējams, mobilizētu papildu resursus, kā tas tika darīts Jaunatnes nodarbinātības iniciatīvas gadījumā;

12. uzsver, ka ir steidzami jānodrošina, lai ES centieni apkarot nabadzību un sociālo atstumtību aktīvi risinātu bezpajumtnieku skaita palielināšanās problēmu, jo šo skaitli pašlaik neatspoguļo rādītāji, kurus izmanto ES nabadzības mazināšanas mērķa mērīšanai, taču tas liecina par satraucošu sociālo realitāti, kas katru gadu skar vismaz 4 miljonus cilvēku¹;
13. uzsver, ka ir ātri un efektīvi jāreaģē uz to bezdarbnieku vajadzībām, kuri ir vecāki par 55 gadiem; aicina gan Komisiju, gan dalībvalstis atbalstīt šai vecuma grupai paredzētus elastīgus nodarbinātības risinājumus (tostarp nepilna laika darbu un pagaidu darbu), kas atbilst viņu īpašajām vajadzībām, tādējādi novēršot to, ka viņi priekšlaicīgi pamet darba tirgu; uzsver, ka ir svarīgi, lai vecāka gadagājuma cilvēki darba vietā nodotu savas zināšanas un pieredzi jaunākiem darba ņēmējiem, piemēram, iesaistot viņus darba vietā notiekošajā apmācībā un tādējādi nodrošinot, ka darba ņēmēji, kas vecāki par 55 gadiem, nekļūst par bezdarbniekiem;

Strukturālo reformu īstenošana sociālā un atbildīgā veidā

14. atzīmē, ka ES kopumā un daudzas no tās dalībvalstīm joprojām saskaras ar strukturālām problēmām, kas ir nekavējoties jārisina; pauž bažas par to fiskālās pielāgošanās politikas nostādņu sociālo ietekmi, kuras galvenokārt virzītas uz izdevumu samazināšanu, un uzsver, ka ekonomikas politikai ir jāgarantē atbilstība LESD 9. pantam; norāda, ka arī turpmāk prioritāte ir jāpiešķir publiskām un privātām investīcijām un sociāli un ekonomiski līdzsvarotām strukturālām reformām, kas samazina nevienlīdzību, un ka ir jāveicina ilgtspējīga izaugsme un atbildīga fiskālā konsolidācija (ņemot vērā parāda atmaksājamību, ekonomisko ciklu un investīciju iztrūkumu), tostarp ieņēmumu politika, apkarojot krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, tādējādi pastiprinot virzību uz lielāku kohēziju un augšupēju sociālo konvergenci; uzskata, ka šīs politikas nostādnes veicina labvēlīgu vidi uzņēmējdarbībai un sabiedrisko pakalpojumu sniegšanai, kas ir nepieciešama, lai radītu kvalitatīvas darbvietas, nodrošinātu sociālo progresu un sekmētu tādas investīcijas, kuras sniedz gan sociālus, gan ekonomiskus labumus; uzsver, ka šīs prioritātes varēs īstenot tikai tad, ja kopējas stratēģijas veidā prioritāte tiks piešķirta investīcijām cilvēkkapitālā un mūžizglītībā; uzstāj, ka strukturālajās reformās un darba tirgus politikā ir jāiesaista sociālie partneri;
15. uzsver, ka sociāli atbildīgām reformām ir jābalstās uz solidaritāti, integrāciju, sociālo taisnīgumu un taisnīgu bagātības sadalījumu — modeli, kas nodrošina vienlīdzību un sociālo aizsardzību, aizsargā neaizsargātas grupas un uzlabo visu iedzīvotāju dzīves līmeni;
16. uzsver, ka ir jāveicina un jāaizsargā sociālā tirgus ekonomika, kas nodrošina satvaru, kurā konkurētspēja un augsti sociālie standarti veicina sociālo taisnīgumu un sociālais taisnīgums sekmē konkurētspēju; turklāt uzsver, ka ir jārod līdzsvars starp ekonomiskiem apsvērumiem un nepieciešamību nodrošināt efektīvu fiskālo

¹ <http://ec.europa.eu/social/BlobServlet?docId=9770&langId=en>.

konsolidāciju, ilgtspējīgu ekonomiku, patiesu sociālo kohēziju un pastiprinātu sociālo aizsardzību; aicina Komisiju paplašināt savu pieeju maksātnespējai un neveiksmīgai darījumdarbībai¹ un uzlabot parādu pārstrukturēšanas un otrās iespējas shēmas;

17. uzsver, ka gada izaugsmes pētījumā, izmantojot ekonomiskus rādītājus, tādus kā Džini un Palmas koeficienti, būtu konsekventāk jāizvērtē nevienlīdzības attīstības tendences Eiropā;
18. aicina dalībvalstis aktīvi piedalīties nedeklarēta darba platformā un, ņemot vērā apmaiņā ar paraugpraksi gūtās atziņas, veikt konkrētus pasākumus, lai risinātu nedeklarēta darba, pastkastītes uzņēmumu un fiktīvas pašnodarbinātības problēmas, jo tās apdraud gan darba kvalitāti, gan sociālās aizsardzības sistēmu un valsts publiskā finansējuma pieejamību strādājošajiem, izraisot negodīgu konkurenci starp Eiropas uzņēmumiem; aicina dalībvalstis pastiprināt centienus nedeklarēta darba pārvēršanā par deklarētu darbu un pienācīgi apgādāt darba inspekcijas, kā arī pastiprināt darba inspekcijas mehānismus un izstrādāt pasākumus, lai ēnu ekonomikā strādājošie varētu sākt strādāt oficiālajā ekonomikā un lai tādējādi viņiem būtu pieejams nodarbinātības aizsardzības režīms; mudina dalībvalstis kā vienu no stimuliem stabilu darba līgumu noslēgšanai ieviest nodokļu likmes, kas būtu atkarīgas no dažādo darba attiecību veidu stabilitātes un kvalitātes;
19. uzskata, ka algu gradācija palielina nevienlīdzību un mazina uzņēmumu ražīgumu un konkurētspēju; aicina Komisiju un dalībvalstis īstenot pasākumus nodarbinātības kvalitātes uzlabošanai nolūkā mazināt darba tirgus segmentāciju apvienojumā ar pasākumiem, ar ko minimālo algu palielina līdz pienācīgam līmenim atbilstoši subsidiaritātes principam un pastiprina sarunas par darba koplīguma slēgšanu un strādājošo ietekmi algu noteikšanas sistēmā, lai mazinātu algu gradāciju; uzskata, ka tas viss būtu jādara ar mērķi atbalstīt kopējo pieprasījumu un ekonomikas atveseļošanos, mazinot algu atšķirības un apkarojot nodarbinātu personu nabadzību;
20. uzskata, ka rūpīgi pārdomāta elastdrošība palīdz novērst sadrumstalotību un veicināt ilgtspējīgas kvalitatīvas nodarbinātības uzturēšanu, taču pauž bažas par to, ka elastdrošība netiek atbilstoši piemērota vairākās dalībvalstīs; aicina dalībvalstis un Komisiju attiecīgā gadījumā nodrošināt, ka, piemērojot elastdrošības modeli, tiek nodrošināta darba tiesību un sociālās drošības standartu ievērošana; aicina dalībvalstis modernizēt tiesību aktus nodarbinātības aizsardzības jomā, lai darbvietas maiņas gadījumā nodrošinātu lielāku nodarbinātības stabilitāti un drošību, tostarp uzlabojot sadarbību starp publiskajiem un attiecīgā gadījumā privātajiem nodarbinātības dienestiem, kā arī darba ņēmējiem nodrošinot sociālas drošības pieejamību un sociālās tiesības; atzīmē, ka vairākas dalībvalstis ir veikušas reformas, kurām ir bijusi labvēlīga ietekme, piemēram, nodarbinātības līmeņa palielināšanās, taču pauž nožēlu, ka atsevišķos gadījumos šīs darba tirgus reformas ir veicinājušas elastīgumu uz drošības rēķina, kā rezultātā ir palielinājusies nestabilitāte un mazinājusies nodarbinātības aizsardzība; aicina Komisiju pastiprināti uzraudzīt secīgu terminētu darba līgumu, kā arī citu secīgu netipisku darba līgumu ļaunprātīgu izmantošanu gan privātajā, gan publiskajā sektorā;
21. aicina dalībvalstis ņemt vērā vispārējās izmaiņas sabiedrisko pakalpojumu nozarē

¹ Komisijas 2014. gada 12. marta ieteikums.

strādājošo ienākumos, kā arī attiecīgā gadījumā minimālajos ienākumos, nekavējot ražīguma pieaugumu, un darīt to ilgtspējīgā un stabilā veidā, neapdraudot pašam savu kompetenci;

22. atzinīgi vērtē Komisijas iniciatīvu attiecībā uz investīcijām cilvēkkapitālā ar mērķi atjaunot nodarbinātības līmeni un ilgtspējīgu izaugsmi, taču pauž nopietnas bažas par to, ka publiskie izdevumi izglītībai kopš 2010. gada ir samazinājušies par 3,2 %¹, turklāt pēdējā gadā, par kuru ir pieejami attiecīgie dati (2013. gadā) šie izdevumi ir samazinājušies 11 dalībvalstīs; uzsver — lai reformas būtu efektīvas, tajās galvenā uzmanība būta jāvelta skolu mācību programmām un publiskajam sektoram;
23. uzsver, cik svarīga pašreizējā kontekstā ir aktīva darba tirgus politika; aicina dalībvalstis paplašināt aktīvas darba tirgus politikas segumu un uzlabot tās efektivitāti;
24. atzīmē, ka prasmju pilnveidošanas un apmācības, kā arī jaunu nodarbinātības veidu kontekstā ir apņēmīgi jāpāriet uz digitālo ekonomiku;
25. aicina dalībvalstis nodokļu slogu pakāpeniski novirzīt no darbaspēka uz citiem avotiem tā, lai nekaitētu nedz vismazāk aizsargātajām sabiedrības grupām, it īpaši zemu atalgotiem darba ņēmējiem, nedz vispārējai konkurētspējai, vienlaikus nodrošinot valsts pensiju shēmu ilgtspēju ilgtermiņā un atbilstošu finansējumu sociālās drošības un sociālās aizsardzības sistēmām; aicina dalībvalstis arī pieņemt tādas tiesību aktus nodokļu jomā, kuri veicina stimulus uzņēmējdarbībai un darbvietu radīšanai, it īpaši jauniešiem, kā arī cilvēkiem, kas vecāki par 55 gadiem, lai izmantotu viņu profesionālo pieredzi un nodrošinātu viņu zinātības nodošanu un veicinātu pētniecības un inovācijas projektus Eiropas uzņēmumos; mudina dalībvalstis mazināt administratīvo slogu, lai veicinātu jauniešu uzņēmējdarbību;
26. aicina ar Eiropas pusgada un GIP palīdzību izvērtēt ienākumu politikas, tostarp pensiju, ienākumus raksturojošo rādītāju un fiskālās politikas nozīmi sociālās kohēzijas nodrošināšanā un nevienlīdzības attīstības tendenču maiņā;
27. aicina dalībvalstis izvērtēt un palielināt investīcijas pašreizējās sociālās aizsardzības sistēmās, lai garantētu to sekmīgu darbību nabadzības un nevienlīdzības apkarošanā un novēršanā, vienlaikus nodrošinot šo sistēmu ilgtspēju, ņemot vērā gaidāmos sarežģītus uzdevumus demogrāfijas, ekonomikas un sociālajā jomā, un uzlabot savas ekonomikas spēju pielāgoties krīzes laikā; uzsver — ja Eiropas vēlas saglabāt savu galveno priekšrocību konkurētspējas jomā, proti, augsti kvalificētus darba ņēmējus un produktīvus uzņēmumus, liela nozīme ir kvalitatīvām labklājības sistēmām un sociālajām investīcijām;
28. saskaņā ar subsidiaritātes principu dalībvalstīm būtu jā saglabā pilna atbildība par savu pensiju shēmu organizēšanu, kā arī par katra no trim pensiju sistēmas līmeņiem lomu attiecīgajā valstī; uzskata, ka pensiju shēmām būtu jāsniedz garantija pret vecuma nabadzību un ka tāpēc ir jāsteno politikas nostādnes, lai nodrošinātu stipru, ilgtspējīgu un atbilstošu pirmo pensiju pīlāru;
29. mudina dalībvalstis pastiprināt centienus, lai likvidētu darba samaksas atšķirības starp

¹ 2016. gada vienotais nodarbinātības ziņojums, 19. lpp.

dzimumiem un īstenot aktīvākus pasākumus nolūkā stiprināt sieviešu līdzdalību darba tirgū; aicina dalībvalstis un Komisiju attiecīgā gadījumā — atbilstoši subsidiaritātes principam — ar sociālo partneru palīdzību veicināt ģimenei labvēlīgu politiku, kas palielina iespējas rūpēties par citām apgādībā esošām personām, kā arī vecāku spēju kā tādu un kas paredz atbilstošus noteikumus par grūtniecības un dzemdību un paternitātes atvaļinājumu un bērnu aprūpes pieejamību par pieņemamām cenām, lai nodrošinātu bērnu labklājību, sniedzot tiem, kas ir uzņēmumiem aprūpes pienākumus, vienlīdzīgas iespējas piekļūt darba tirgum nolūkā panākt labāku darba un privātās dzīves līdzsvaru, kas ir īpaši svarīgi sieviešu iekļaušanai darba tirgū; mudina dalībvalstis analizēt pastāvīgi zemo dzimstības līmeni un apsvērt iespēju piemērot labvēlīgāku fiskālo diferenciaciju atbilstoši bērnu skaitam mājsaimniecībā; aicina dalībvalstis palīdzēt ģimenēm ne tikai finansiāli, bet arī pakalpojumu veidā;

30. atzīmē, ka zems iedzīvotāju blīvums vai liela to izkļiedētība būtiski palielina sabiedrisko pakalpojumu, piemēram, veselības aprūpes un izglītības, sniegšanas izmaksas; aicina Komisiju un dalībvalstis ņemt vērā to cēloņus un sekas, vienlaikus analizējot demogrāfisko pārmaiņu radīto ietekmi, tostarp uz publisko finanšu ilgtspēju;
31. uzsver — lai ESIF investīcijas būtu efektīvas, par to mērķi jānosaka jaunu investīciju piesaiste jomās, par kurām investoru interese ir vāja, nevis tādu investīciju aizstāšana, kuras varētu radīt citur, vai uzmanības koncentrēšana uz ļoti ienesīgām investīcijām, kas tiktu veiktas jebkurā gadījumā; atkārtoti norāda, cik svarīgas ir investīcijas cilvēkkapitālā un citas sociālās investīcijas, piemēram, investīcijas veselības aprūpē, bērnu aprūpē vai mājoklī par pieņemamu cenu, kā arī nepieciešamība efektīvi īstenot Sociālo ieguldījumu paketi;
32. aicina Komisiju un dalībvalstis iesaistīt visu līmeņu valdības un attiecīgās ieinteresētās personas investīciju jomā pastāvošo šķēršļu noteikšanā, galveno uzmanību pievēršot reģioniem un nozarēm ar vissteidzamākajām vajadzībām, kā arī darot pieejamus atbilstošus instrumentus, kas apvieno publisko un privāto finansējumu;

Ilgspējīgas izaugsmes veicināšana, atsākot investēt

33. uzsver, ka ir jāveicina ilgtspējīga un iekļaujoša izaugsme, kas radītu vairāk un labākas darbvietas un reālas izredzes visiem, tostarp jauniešiem, tā cenšoties rast risinājumu gan iekšējiem, gan ārējiem Eiropas Savienībai problemātiskiem jautājumiem; atzīmē, ka vairāk uzmanības būtu jāvelta tam, lai aktuālo situāciju nodarbinātības, cita starpā arī neaizsargātu grupu nodarbinātības, jomā pielāgotu strauji mainīgajam darba tirgum un jaunu nozaru rašanās procesam, tā nodrošinot nodarbinātības ilgtspēju;
34. aicina Komisiju un dalībvalstis galvenokārt pievērsties mikrouzņēmumiem un mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, kas ir fundamentāli nozīmīgs faktors ilgtspējīgai un iekļaujošai attīstībai un darbvieta radīšanai, un novērst pašnodarbināto īpatsvara atšķirības starp sievietēm un vīriešiem; mudina dalībvalstis ne vien ieviest ar ilgtspējīgas uzņēmējdarbības modeļiem saistītas nodokļu shēmas, kas ir labvēlīgas novatorisku uzņēmumu dibināšanai un veicina darbvieta radīšanu MVU, bet arī uzraudzīt to, kā nodokļu atvieglojumi ietekmē ilgtspējīgu attīstību, un izstrādāt mehānismus, kuri varētu rosināt šādus uzņēmumus sasniegt starptautisku dimensiju vai sākt tajā darboties; tādēļ uzsver, ka ir nepieciešams ES līmenī īstenot vispārējas politikas nostādnes, lai dalībvalstis varētu risināt problemātiskus jautājumus, ko tām

rada konkurenti no trešām valstīm;

35. aicina Komisiju ciešā sadarbībā ar dalībvalstīm veikt pasākumus, lai sniegtu labāku informāciju par visiem Eiropas fondiem un programmām, kuri var veicināt uzņēmējdarbību, investīcijas un finansējuma pieejamību, piemēram, par programmu *Erasmus* uzņēmējiem, Eiropas Nodarbinātības dienestu tīklu (*EURES*), uzņēmumu un MVU konkurētspējas programmu (*COSME*), Eiropas Savienības Nodarbinātības un sociālās inovācijas programmu (*EaSI*) un Eiropas Stratēģisko investīciju fondu (ESIF); atgādina, cik svarīgs ir partnerības princips, augšupēja pieeja un atbilstīga resursu piešķiršana;
36. aicina Komisiju holistiski novērtēt visas šīs programmas, lai nepieļautu pretrunas starp mērķiem un prasībām un lai mazinātu birokrātiju; uzskata, ka šādas pārskatīšanas procesā būtu jāanalizē arī tas, kā attiecīgās programmas tiek īstenotas katrā no dalībvalstīm, un tā jānodrošina taisnīgāka situācija finansējuma pieejamības ziņā;
37. no Eiropas Sociālā fonda būtu jāpiešķir vairāk līdzekļu tam, lai finansētu bezdarbnieku piedalīšanos apmācību programmās, kas tiek īstenotas ne vien viņu izcelsmes valstīs, bet arī pārējās ES dalībvalstīs, tā palīdzot šiem cilvēkiem integrēties tajā Eiropas darba tirgū, kuru viņi ir izvēlējušies, un veidojot spēcīgāku Eiropas pilsoņa identitāti;
38. aicina dalībvalstis izstrādāt politikas nostādnes, kas jauniešus jau no agrīna vecuma rosinātu uz uzņēmējdarbību, šajā nolūkā piedāvājot prakses iespējas un iespējas apmeklēt uzņēmumus;
39. lai rosinātu jauniešos uzņēmēja garu, aicina dalībvalstis atbalstīt apvienības un iniciatīvas, kas palīdz jaunajiem uzņēmējiem izstrādāt novatoriskus projektus, un sniegt viņiem administratīvu, juridisku vai organizatorisku palīdzību;
40. norāda, ka sociālajiem uzņēmumiem, arī tiem, kuri sniedz sociālos pakalpojumus, ir vēl grūtāk iegūt publiskā vai privātā sektora finansējumu nekā tradicionālajiem uzņēmumiem, un viens no iemesliem ir tas, ka finanšu starpniecības struktūru vadītāji pilnībā nepārzina faktisko stāvokli; uzsver, ka šādi uzņēmumi ir vairāk jāatbalsta, jo īpaši saistībā ar dažādu finansējuma veidu, tostarp ES finansējuma, pieejamību; turklāt uzsver, ka sociālie uzņēmumi ir jāatbalsta, arī samazinot administratīvo slogu; uzsver, ka ir jānodrošina šiem uzņēmumiem tiesiskais regulējums, piemēram, ar Eiropas Kooperatīvo sabiedrību, apvienību, fondu un savstarpējo sabiedrību statūtiem, kas garantētu, ka tiek atzīta minēto struktūru darbība Eiropas Savienībā un netiek pieļauta negodīga konkurence; aicina Komisiju atbalstīt investīcijas sociālajā ekonomikā un atzinīgi vērtēt to, ka daļa no *EaSI* programmai atvēlētā finansējuma ir paredzēta, lai palīdzētu nodrošināt finansējuma pieejamību sociālajiem un kooperatīvajiem uzņēmumiem;
41. uzsver, ka ieguldījums sociālajā aizsardzībā, tostarp sociālajos pakalpojumos, ir ārkārtīgi vērtīgs gan sabiedrībai, gan ekonomikai; norāda, ka šāds sociālais ieguldījums būtu jāpadara elastīgāks saistībā ar makroekonomikas nelīdzsvarotības novēršanas procedūru, tā mudinot dalībvalstis investēt sociālajos pakalpojumos, lai panāktu pozitīvu sociālo un ekonomikas attīstību;

Sociālās, ekonomiskās un teritoriālās kohēzijas veicināšanai piemērotāks Eiropas

finansējuma pielietojums

42. atzinīgi vērtē ESIF izveidošanu tā pirmajā īstenošanas gadā un nozīmīgo atbalstu, ko tas sniedz Eiropas līmenī vislabākajiem projektiem; aicina Komisiju nodrošināt, lai ESIF veicinātu dalībvalstu un to reģionu sekmīgāku sociālo un ekonomisko konvergenci Eiropas Savienībā un lai visas dalībvalstis izmantotu iespēju saņemt šā fonda līdzekļus atbilstoši kohēzijas politikas mērķiem; aicina Komisiju uzraudzīt un kontrolēt to, kā tiek investēti ESIF līdzekļi; uzskata, ka būtu jāpublicē ziņojums, kas ļautu pārbaudīt un noteikt, kāda reālā izteiksmē ir attiecīgo investīciju ekonomiskā un sociālā ietekme;
43. norāda, ka investīciju prioritātēm jābūt vērstām uz infrastruktūras projektiem, kur tās neapšaubāmi ir vajadzīgas, lai panāktu lielāku kohēziju, sociālo taisnīgumu vai cilvēkkapitāla attīstību vai veicinātu ilgtspējīgu iekļaujošu izaugsmi; aicina Komisiju noteikt, ka pirms katra ES finansēta investīciju projekta īstenošanas ir jāsniedz informācija par to, kādi rezultāti ir gaidāmi sociālajā un ekonomikas jomā, un cita starpā paredzēt sekojošu uzraudzību un vērtēšanu; uzsver, ka nedrīkst pieļaut, lai šie projekti nelabvēlīgi ietekmētu vidi;
44. uzsver — tā kā dalībvalstīm ir grūti pilnībā izmantot Eiropas finansējumu, Eiropas Savienībai ir jāgarantē, ka ES investīcijas tiek pienācīgi un labāk izmantotas un ka tās atbilst ES prioritātēm un pamatvērtībām, kuras noteiktas Līgumos un Pamattiesību hartā, un ka ES resursi tiek efektīvi pārvaldīti, turklāt Eiropas Savienībai ir jāsamazina administratīvais slogs un šķēršļi, kas apgrūtina pieejamību, īstenošanu un vērtēšanu; uzsver, ka ir jānodrošina, lai finansējums būtu vienlīdz pieejams visiem uzņēmumiem; aicina Komisiju cieši uzraudzīt ES finansējuma izmantošanu;
45. atzinīgi vērtē Komisijas aicinājumu dalībvalstīm palielināt savu sociālo ieguldījumu, lai sekmētu Eiropas ekonomisko, teritoriālo un sociālo kohēziju, jo īpaši ieguldījumu (gan formālajā, gan neformālajā) veselības un ilgtermiņa aprūpē, kā arī sociālo pakalpojumu, bērnu aprūpes, mājokļu atbalsta un rehabilitācijas pakalpojumu jomā; aicina uzņēmumus un visus pārējos kritērijiem atbilstošos finansējuma saņēmējus labāk izmantot tieši piemērojamus investīciju mehānismus, ko nodrošina Eiropas fondi un projekti; turklāt aicina Komisiju uzraudzīt, lai dalībvalstis pareizi īstenotu ES ieteikumus;
46. norāda, ka formālās un jo īpaši neformālās aprūpes sniedzējiem ir fundamentāla nozīme, jo, pateicoties viņiem, ir iespējams apmierināt strauji augošo pieprasījumu, kas saistīts ar aprūpes sistēmu nākotni Eiropā; uzsver, ka ir jāuzlabo to cilvēku sociālā aizsardzība, kuri aprūpē kādu no ģimenes locekļiem un kuriem bieži vien nākas samazināt sava algotā darba slodzi, lai sniegtu neapmaksātu aprūpi, un tādēļ viņi zaudē tiesības uz sociālo nodrošinājumu;
47. atzinīgi vērtē Komisijas centienus plašāk izmantot Eiropas strukturālos un investīciju fondus, lai atbalstītu konkrētām valstīm adresēto ieteikumu (KVAI) īstenošanu, un atzīmē Komisijas priekšlikumu dalībvalstīm par tehniskās palīdzības finansēšanu; uzsver, ka šos fondus nevajadzētu izmantot tikai KVAI īstenošanai, jo tā, iespējams, tiktu atstātas novārtā citas svarīgas jomas, kurās ir vajadzīgas investīcijas;
48. piekrīt, ka ir jāizstrādā augšupējas ekonomiskās un sociālās konverģences process, lai veicinātu sociālo, ekonomisko un teritoriālo kohēziju dalībvalstīs un to reģionos gan

individuālā, gan savstarpējā līmenī, taču norāda, ka tas ir jāuzskata par kopīga projekta mērķi, kurā būtiski svarīgs ir sociālais dialogs un visu attiecīgo ieinteresēto personu līdzdalība; norāda, ka sociālā politika ir ES un tās dalībvalstu dalītās kompetences joma un ka šajā jomā ES pienākums ir tikai atbalstīt un papildināt dalībvalstu darbības saskaņā ar LESD 153. pantu un ievērojot subsidiaritātes principu;

49. pieprasa novērst ekonomisko nevienlīdzību, kas kavē ilgstošu ekonomikas izaugsmi; uzsver, ka plaša starp trūcīgākajiem reģioniem un pārējo ES teritoriju kļūst aizvien lielāka, un prasa steidzami veikt mērķtiecīgus pasākumus gan Eiropas, gan dalībvalstu līmenī, lai šajos reģionos veicinātu kohēziju un izaugsmi; attiecīgi aicina Komisiju un dalībvalstis palielināt stratēģiskās investīcijas, lai, ņemot vērā LESD 174. pantu, uzlabotu konkurētspēju, jo īpaši tajos reģionos, kur dabas vai demogrāfisku apstākļu dēļ atpalcība ir pamatīga un nepārejoša;
50. aicina Komisiju sekmīgāk piemērot LESD 349. pantu tālāko reģionu ciešākai integrācijai reģionu Eiropā, šajā nolūkā dažādojot ES politikas nostādnes, lai garantētu reģionu vienlīdzību un veicinātu augšupēju konvergenci; uzsver, ka tālākajiem reģioniem arī turpmāk ir jāpievērš īpaša uzmanība ne tikai līdzekļu piešķiršanas ziņā, bet arī ņemot vērā Eiropas īstenotās politikas iespējamo ietekmi uz sociālo situāciju un nodarbinātības līmeni šajos reģionos; aicina Komisiju panākt, ka Eiropas līmenī lēmumi tiek pieņemti un finansējums tiek piešķirts, nodrošinot atbilstošu uzraudzību, un ka to atspoguļo būtisks tālāko reģionu iedzīvotāju labklājības pieaugums;
51. aicina Komisiju daudzgadu finanšu shēmas (DFS) vidusposma pārskatīšanas procesā apsvērt iespēju palielināt ESF atvēlēto finansējumu, lai nodrošinātu fonda mērķu atbilstību un ņemtu vērā jauno problemātiku, kas iekļauta fonda darbības jomā, piemēram, tāds faktors kā ilgstošs bezdarbs vai bēgļu integrācija; turklāt pieprasa, saskaņā ar panākto vienošanos, izveidot DFS īpašu programmu tiem ES apakšreģioniem, kuros bezdarba līmenis pārsniedz 30 %;

Sociālā iekļaušana — vēl viena iespēja sabiedrībai

52. atzinīgi vērtē to, ka ir atjaunotas stratēģijas „Eiropa 2020” integrētās pamatnostādnes; uzsver, ka kopš tās izveidošanas stratēģija „Eiropa 2020” ir kļuvusi aizvien noderīgāka, un aicina dalībvalstis panākt tās spēcīgāku īstenošanu vietējā līmenī; prasa, lai Komisija un Padome ciešāk uzraudzītu gan stratēģijas vispārējo īstenošanu, gan īstenošanu atsevišķu valstu līmenī; uzskata, ka ir jāsāk apsvērt iespējamo scenāriju rīcībai pēc stratēģijas „Eiropa 2020” darbības beigu termiņa, ņemot vērā ilgtspējīgas attīstības mērķus;
53. ir noraizējies par to, ka darbs pats par sevi vairs nepasargā no nabadzības un nav arī vislabākais instruments, ar ko nodrošināt sociālo iekļaušanu, par ko liecina fakts, ka 2014. gadā 12,7 % no darbaspējīgā vecuma cilvēkiem bija darba ņēmēji, kas dzīvo trūkumā (2009. gadā attiecīgais īpatsvars bija mazāks — 11 %); aicina Komisiju piedāvāt integrētu ES stratēģiju nabadzības apkarošanai, lai varētu pievērsties visu grupu, jo īpaši neaizsargātāko grupu, nabadzības daudzdimensiālajiem aspektiem un veicināt aktīvu integrētas iekļaušanas procesu, kura pamatā ir tiesības uz pienācīgu sociālo aizsardzību; šajā sakarībā vēlreiz aicina Komisiju nākt klajā ar iniciatīvu, kuras mērķis būtu sekmēt ienākumu minimuma ieviešanu dalībvalstīs, nepārkāpjot subsidiaritātes principu;

54. aicina dalībvalstis ieviest tādas sociālās aizsardzības sistēmas un ienākumu atbalsta veidus, kas ir efektīvi, lietderīgi un iekļaujoši, un nodrošināt to uzraudzību, tā cenšoties panākt, ka šīs sistēmas garantē adekvātu dzīves līmeni bezdarbniekiem un cilvēkiem, kuriem draud nabadzība un sociālā atstumtība, un vienlaikus garantējot, lai šādi mehānismi nepaildzinātu sociālo atkarību, bet gan sniegtu iespējas iegūt izglītību un apmācību, kā arī iespējas iekļauties darba tirgū; aicina Komisiju un dalībvalstis apmainīties ar labāko praksi par to, cik lietderīgi ir bijis noteikt ienākumu minimumu, lai mazinātu nevienlīdzību un sociālo atstumtību Eiropā;
55. mudina dalībvalstis veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu bēgļu, Eiropas Savienībā likumīgi dzīvojošo migrantu un arī patvēruma meklētāju sociālo iekļaušanu, ievērojot attiecīgos patvēruma tiesību aktus; tomēr norāda, ka šie pasākumi var būt efektīvi tikai tad, ja tos kopīgi īsteno visas dalībvalstis; uzskata, ka šādai pieejai būs vajadzīgs atbilstošs finansējums un ka tik nestabilā situācijā, kāda ir pašlaik, dalībvalstis pašu spēkiem to nevar nodrošināt; aicina Komisiju DFS vidusposma pārskatīšanas procesā nodrošināt nepieciešamo finansējumu, lai izstrādātu šādu holistisku pieeju migrācijai; aicina Komisiju un dalībvalstis veikt atbilstošus pasākumus, kas palīdzētu bēgļiem iedzīvoties un integrēties un arī nodrošinātu, ka sabiedriskajiem dienestiem ir pietiekami daudz resursu un ka var savlaicīgi prognozēt iespējamās vajadzības, lai bēgļi bez grūtībām varētu iekļauties darba tirgū, un ka cita starpā ir izveidoti prasmju un kvalifikācijas atzīšanas mehānismi; pašvaldību un sociālo partneru darbībai būtu jāklūst par vienu no galvenajiem faktoriem, kas atvieglo migrantu pienācīgu integrāciju darba tirgū un nepieļauj viņu ekspluatāciju darba vietā;
56. mudina dalībvalstis pilnībā transponēt valsts tiesību aktos un īstenot visas tiesību normas, ko ietver atjaunotā Eiropas programma migrācijas jomā; pauž nožēlu, ka Komisijai ir nācies pieņemt 40 lēmumus par pienākumu neizpildi pret vairākām dalībvalstīm, cita starpā arī nosūtīt oficiālas brīdinājuma vēstules 19 dalībvalstīm, kuras nav veikušas nepieciešamos pasākumus, lai transponētu direktīvu, ar ko nosaka obligātos standartus patvēruma meklētāju uzņemšanai; atbalsta Komisijas centienus stingrāk īstenot Eiropas programmu migrācijas jomā;
57. ņemot vērā Eiropas iedzīvotāju novecošanu un to, ka dažviet Eiropas Savienībā ir augsts jauniešu bezdarba līmenis, norāda dalībvalstīm uz sociālo risku, ko rada nespēja nākamajās desmitgadēs garantēt sociālā nodrošinājuma sistēmu ilgtspēju, drošumu, atbilstību un efektivitāti; tāpēc mudina dalībvalstis izstrādāt stratēģijas, kas nodrošina, ka vairāk cilvēku joprojām var būt aktīvi sabiedrības locekļi;
58. aicina Komisiju un dalībvalstis sadarboties, likvidējot šķēršļus, kas kavē taisnīgu darbaspēka mobilitāti, jo brīva pārvietošanās ir viena no ES pamattiesībām, un rīkoties, lai, no vienas puses, paaugstinātu nodarbinātības līmeni un, no otras puses, panāktu, ka pret ES migrējošiem darba ņēmējiem ikvienā dalībvalstī ir tāda pati attieksme kā pret attiecīgās valsts darba ņēmējiem, ka migrējošie darba ņēmēji netiek ekspluatēti vai diskriminēti un ka ir garantētas viņu tiesības uz darbu un sociālās tiesības;
59. aicina Komisiju un dalībvalstis atbalstīt ES darbaspēka pārvietošanos visā Savienības teritorijā, jo tas sniedz jaunas iespējas gan darba ņēmējiem, gan uzņēmumiem; aicina dalībvalstis izmantot un popularizēt Eiropas instrumentus, kas ir pieejami darbaspēka mobilitātes veicināšanai, jo īpaši Eiropas Nodarbinātības dienestu tīklu (*EURES*);

pārrobežu reģionos, kur darbaspēka mobilitāte ir ļoti liela, mudina dalībvalstis veidot *EURES* pārrobežu partnerības, lai palīdzētu darba ņēmējiem īstenot savus mobilitātes plānus;

60. aicina Komisiju izstrādāt konkrētu plānu attiecībā uz to, kā ar Eiropas pusgada palīdzību tiks īstenoti principi, ko nosaka ANO Konvencija par personu ar invaliditāti tiesībām;
61. norāda, ka sociālais dialogs ir viens no galvenajiem instrumentiem darba apstākļu uzlabošanai un ka vislabākos iespējamus nosacījumus sociālo partneru dialogam šajā kontekstā var nodrošināt tad, ja ir spēcīgas arodbiedrības, ja darbinieki piedalās uzņēmuma darbības veidošanā un ja tiek nostiprināti darba koplīgumi; aicina Komisiju un dalībvalstis sekmēt kvalitatīvāku sociālo dialogu arī Eiropas līmenī, nodrošinot, ka savlaicīgi tiek rīkotas noderīgas sociālo partneru apspriedes un ka lēmumu pieņemšanas procesos ir iespējams veikt vajadzīgo analīzi un iekļaut saņemtos priekšlikumus;
62. aicina Komisiju un dalībvalstis rīkoties apņēmīgāk, lai Eiropas Savienībā novērstu sociālo un algu dempingu, kas nodara būtiski kaitējumu ne vien darba ņēmējiem, kuri tam pakļauti, bet arī attiecīgo dalībvalstu labklājības sistēmām; turklāt prasa šādi rīkoties, nodrošinot sociālo partneru līdzdalību visos līmeņos;

Labāks Eiropas pusgada koordinēšanas process

63. atzinīgi vērtē ieteikumu, kuru Komisija sagatavojusi par eurozonu un kurā izklāstīta ne vien kopīgā analīze, bet arī definētas dalībvalstu sociālo un ekonomisko aspektu stratēģijas atbilstoši EMS, un uzsver, ka šiem kritērijiem ir jābūt saskaņotiem; tomēr brīdina, ka var veidoties „divslāņu” Eiropas Savienība;
64. uzskata, ka ieteikumam par eurozonu ir jāklūst par sākumpunktu spēcīgākas sociālās dimensijas veidošanai, kas nozīmē:
 - a) spēcīgākus demokrātiskās pārskatatbildības mehānismus gan ES, gan valstu līmenī, tostarp iestāžu nolīgumu ar Eiropas Parlamentu, un garantiju tam, ka visu eurozonas dalībvalstu parlamenti var izsekot ikvienam solim Eiropas pusgada procesā;
 - b) sociālo dimensiju, kas vērsta uz Eiropas sociālās tirgus ekonomikas saglabāšanu, paredzot labākus algas līmeņus, ko — attiecīgā gadījumā un ievērojot subsidiaritātes principu — ar sociālo partneru līdzdalību nosaka kā atbilstoša līmeņa minimālo algu;
 - c) Nodarbinātības, sociālās politikas, veselības un patērētāju tiesību aizsardzības (*EPSCO*) padomes un Ekonomikas un finanšu (*ECOFIN*) padomes kopīgas sanāksmes, kas jārīko, lai veicinātu sociālekonomiskās politikas nostādņu koordinēšanu, tā cenšoties stiprināt Eiropā konkurētspēju un nodrošināt ilgtspējīgu stimulu izaugsmei un kvalitatīvai nodarbinātībai;
 - d) eurozonas nodarbinātības un sociālo lietu ministru sanāksmes, lai labāk integrētu eurozonas sociālo dimensiju un pienācīgi risinātu sociālās nelīdzsvarotības problēmu;
65. aicina Komisiju pēc iespējas drīzāk iesniegt priekšlikumu par sociālo tiesību pīlāra izveidošanu, kurš spētu garantēt vienlīdzīgus konkurences apstākļus visā Eiropas Savienībā un būtu viens no pasākumiem, ar ko cenšas veidot taisnīgu un patiesi Eiropas

mēroga darba tirgu, un kuru varētu izmantot, lai sekmētu augšupēju ekonomisko un sociālo konvergenci, tā mazinot ekonomiskās un sociālās atšķirības dalībvalstīs gan individuālā, gan savstarpējā līmenī;

66. aicina Komisiju nodrošināt pienācīgu uzraudzību un izpildes kontroli attiecībā uz KVAI īstenošanu un garantēt, ka pienācīga uzmanība tiek pievērsta nodarbinātības un sociālās iekļaušanas jautājumiem;
67. prasa, lai visos Eiropas pusgada instrumentos, tostarp KVAI, vienādā mērā būtu atspoguļots tas, ka vēl nozīmīgāka ir kļuvusi stratēģija „Eiropa 2020” — stratēģija gudrai, ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei — un šīs stratēģijas mērķi, jo īpaši tās sociālie mērķi;
68. atzinīgi vērtē to, ka saistībā ar Eiropas pusgadu Komisija ir nepārprotami nošķīrusi Eiropas posmu no valsts posma; uzsver, ka ir vajadzīga ciešāka koordinācija starp Eiropas iestādēm, izstrādājot, īstenojot un vērtējot Eiropas stratēģiju ilgtspējīgai un integrējošai izaugsmei; aicina Komisiju šajā ziņā noteikt skaidru rīcības plānu, kas paredz arī sociālo partneru, valstu parlamentu un ieinteresēto pilsoniskās sabiedrības pārstāvju līdzdalību un kas nodrošina, ka Eiropadomes pavasara sanāksmes norises laiks joprojām ir galvenais termiņš, kad, pamatojoties uz Komisijas, Parlamenta un Padomes ieguldījumu, ir jānosaka politikas prioritātes; uzskata, ka Komisija varētu uzņemties uzraudzības un ziņošanas pienākumu attiecībā uz to, vai pēc apspriešanās ar sociālajiem partneriem ir ņemti vērā ierosinājumi par atsevišķu KVAI īstenošanu;
69. uzskata — lai panāktu, ka Eiropas un valstu politika izaugsmes jomā ir saskaņota, un lai garantētu, ka šāda politika atbilst vietējām vajadzībām, izšķiroša nozīme ir ietekmīgākai sociālo partneru lomai gan Eiropas, gan valstu līmenī; uzsver, ka sociālais dialogs ir jāveido visos Eiropas pusgada posmos, jo tas palīdzēs veicināt augšupēju konvergenci un līdzsvarot konkurētspēju un taisnīgumu; šajā sakarībā atzinīgi vērtē gan Komisijas centienus atsākt sociālo dialogu, gan racionalizēto pieeju, ko tā ieviesusi ar 2015. gada izaugsmes pētījumu; tomēr norāda, ka daudzās dalībvalstīs situācija valsts līmenī joprojām ir nedroša;
70. uzskata, ka, labāk definējot par Eiropas pusgadu atbildīgo amatpersonu uzdevumus un funkcijas, Komisija varētu panākt, lai attiecīgo amatpersonu darbība kļūtu ietekmīgāka;
71. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.

ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS

Pieņemšanas datums	17.2.2016
Galīgais balsojums	+: 38 -: 9 0: 8
Komitejas locekļi, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Laura Agea, Guillaume Balas, Tiziana Beghin, Brando Benifei, Mara Bizzotto, Vilija Blinkevičiūtė, Enrique Calvet Chambon, David Casa, Ole Christensen, Jane Collins, Martina Dlabajová, Lampros Fountoulis, Elena Gentile, Arne Gericke, Thomas Händel, Marian Harkin, Czesław Hoc, Danuta Jazłowiecka, Agnes Jongerius, Jan Keller, Ádám Kósa, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Jean Lambert, Jérôme Lavrilleux, Patrick Le Hyaric, Jeroen Lenaers, Verónica Lope Fontagné, Javi López, Thomas Mann, Dominique Martin, Joëlle Mélin, Elisabeth Morin-Chartier, Emilian Pavel, João Pimenta Lopes, Marek Plura, Sofia Ribeiro, Maria João Rodrigues, Claude Rolin, Anne Sander, Sven Schulze, Siôn Simon, Jutta Steinruck, Romana Tomc, Ulrike Trebesius, Marita Ulvskog, Renate Weber, Tatjana Ždanoka, Jana Žitňanská
Aizstājēji, kas bija klāt galīgajā balsošanā	Amjad Bashir, Tania González Peñas, Sergio Gutiérrez Prieto, António Marinho e Pinto, Tamás Meszerics, Neoklis Sylikiotis, Ivo Vajgl

ATBILDĪGĀS KOMITEJAS GALĪGAIS BALSOJUMS PĒC SARAĶSTA

38	+
ALDE Group NI	Enrique Calvet Chambon, Marian Harkin, António Marinho e Pinto, Ivo Vajgl, Renate Weber Lampros Fountoulis,
PPE Group	David Casa, Danuta Jazłowiecka, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Ádám Kósa, Jérôme Lavrilleux, Jeroen Lenaers, Verónica Lope Fontagné, Thomas Mann, Elisabeth Morin-Chartier, Marek Plura, Sofia Ribeiro, Claude Rolin, Anne Sander, Sven Schulze, Romana Tomc,
S&D Group	Guillaume Balas, Brando Benifei, Vilija Blinkevičiūtė, Ole Christensen, Elena Gentile, Sergio Gutiérrez Prieto, Agnes Jongerius, Jan Keller, Javi López, Emilian Pavel, Maria João Rodrigues, Siôn Simon, Jutta Steinruck, Marita Ulvskog,
Verts/ALE Group	Jean Lambert, Tamás Meszerics, Tatjana Ždanoka,

9	-
EFDD Group	Jane Collins,
ENF Group	Mara Bizzotto, Dominique Martin, Joëlle Mélin,
GUE/NGL Group	Tania González Peñas, Thomas Händel, Patrick Le Hyaric, João Pimenta Lopes, Neoklis Sylikiotis,

8	0
ALDE Group	Martina Dlabajová,
ECR Group	Amjad Bashir, Arne Gericke, Czesław Hoc, Ulrike Trebesius, Jana Žitňanská,
EFDD Group	Laura Agea, Tiziana Beghin,

Izmantoto simbolu skaidrojums:

+ : par

- : pret

0 : atturas